

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12536>

La pòlvora de l'Ajuntament contra la #VagaMetro estava mullada

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dilluns 17 de juliol de 2017

CGTCatalunya.cat

El passat dijous 6 de juliol, Mercedes Vidal anunciava que l'Ajuntament deixava de negociar amb el comitè de vaga de Metro i que passaven a valorar 'altres escenaris' a aplicar. Aquests escenaris es van traduir en tres bales que es van disparar entre el dimecres 12 i el dijous 13 de juliol. A data d'avui, sembla clar que van fer llufa.

1-El conseller delegat de TMB, Enrique Cañas, retira la bestreta de 32Euros bruts mensuals en les nòmines de la plantilla. Es tracta d'un concepte acordat el juliol passat com avançament dels pagaments retroactius que es farien quan s'acordi un nou conveni.

Si es pretenia pressionar la plantilla, l'efecte va ser el contrari. No cal entrar en detalls del que deien les converses de treballadors i treballadores relatiu a què podia fer l'ajuntament amb aquest xulesc descompte salarial.

2-El síndic de greuges, Rafael Ribó, ex-president d'Iniciativa per Catalunya, actua "d'ofici" casualment el mateix dimecres en relació a la vaga de metro. Amb el màxim respecte pel dret de vaga i tota la neutralitat de que és capaç, és a dir cap, recomana que TMB demani un arbitratge forçós a l'administració competent i que, si no fós atés, es realitzi un increment dels serveis mínims.

No cal ser llicenciada en ciències polítiques per veure l'origen d'aquest moviment. De fet, aquesta maniobra barruera li resta l'efecte polític de pressió sobre la Generalitat que s'hagués volgut. Són massa evidents els lligams i interessos existents i una franca vergonya per la suposada imparcialitat d'aquest càrrec.

És, a més, un farol construït en el no-res. La jurisprudència ja va considerar inconstitucional aquesta mesura excepte en casos de greu afectació per l'economia estatal, que no és el cas. L'arbitratge forçós es directament una il·legalització del dret de vaga quan la força obrera no pot ser aturada per la patronal. Preciós que un ajuntament de suposades esquerres i un síndic de greuges autodenominat 'comunista' demani aquesta mesura dictatorial.

La petició de serveis mínims era el premi de consolació per, almenys, afeblir la vaga al màxim. Voldrà ficar-se la Generalitat en un jardí d'imprevistes conseqüències? Dubtós.

3-Al ple del Parlament de Catalunya, l'endemà, es presenta una moció del grup 'Catalunya Sí que es pot' (una altra de les marques del conglomerat ICV-EUiA-Comuns que governa l'ajuntament de Barcelona) per a que "s'insti al govern a tenir un paper més actiu en el conflicte de Metro". És a dir, que actuï sobre algun dels dos punts que l'ex-president d' ICV, Rafael Ribó, va posar sobre la taula.

Aquestes instàncies són simple paper mullat doncs és el govern el que decidirà com les implementa, si vol. Té la Generalitat especials ganes d'obrir un front de desestabilització social a Barcelona, amb el previsible canvi qualitatiu que produiria un atac al dret de vaga per part seva? Bé, no és costum de polítics ficar-se a fangars d'altres per a embrutar-se en comptes dels que ja ho estan.

Val a dir que les accions solidàries amb la vaga per part del teixit social de Barcelona cada setmana s'estenen més, conscient molta gent de la rellevància que té aquesta lluita. I també val a dir que no s'ha produït una crida general des de Metro de peticions de suport al poble de Barcelona, el conflicte segueix al subsòl, de moment.

És comprensible que un govern municipal socarrimat dispari a tort i a dret perquè altres li solventin la papereta. Ara bé, és directament incompetent valorar que Barcelona es quedaria passiva i sense mobilitzar-se, 'ah, mira, s'han carregat la vaga', quan es fa un càlcul proporcionat de cada mesura a prendre.

La pòlvora de l'Ajuntament contra la #VagaMetro estava mullada

Òbviament, no cal entrar a considerar el nul respecte pel dret de vaga del conglomerat ICV-EuiA (part de l'espai 'Comuns'), ni la falta de complicitat amb l'organització d'una classe obrera que reivindica aspectes tan obvis com deixar de privatitzar i precaritzar. Ja hem vist la passada setmana, a les converses internes filtrades de càrrecs de EuiA, que som per ells un 'pansindicalisme, xacra pels serveis públics que cal enfrontar' o una 'aristocràcia' perquè ens hem convertit en la pedra de la sabata del poder. No queda marge per a a decepció.

L'ajuntament està aïllat políticament. El mateix dimecres en què llençaven el seu contraatac fallit, Mercedes Vidal era reprovada per la majoria de regidors de la ciutat. No volen negociar aspectes de privatitzacions i precarietat que podrien acordar en 5 minuts si volen. Sí que es pot, però no volen.

Però és l'única sortida realista que hi ha pel conflicte: Negociació i acord. Per assolir-ho cal apartar Mercedes Vidal i a tot grup que no vulgui facilitar aquests escenaris perquè consideri aquesta situació un pols polític a esclafar.

En cas contrari les vagues continuaran i la solidaritat seguirà creixent doncs aquesta ciutat, companys i companyes, mai falla a qui lluita.

Òscar Murciano, Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

17 de juliol de 2017